

מלחמה

סופו של פלמ"חני

באמצע יוני 1940, כשצפת עמדה על נפשה מול הפולשים הנאצים, נכנס מת' נדב-טירון למשרדו של הקצין הרפואי של הצבא הבריטי בקהיר, ביקש להיבדק. הרופא הצעיר העיף מבט באיש, לא יכול היה להסתיר חיוך של לגלוג. האדם היה מעל לגיל 40, שמנון, טיפוס-ברונגי אופייני. אלא שבפיו היתה משאלה מוזהרת. בכנות משכנעת אמר לרופא: אדוני הקצין, זקן אני וחסר כושר גופני, אך רוצה אני להתגייס. ברור לי שאיני מסוגל לשום תפקיד מלבד לשבת באחד ממשרדי המטה. בכל זאת יש לי גאווה אישית. אנא, עשה נא חסד עם אדם זקן והוס על רגשותיו. רשום שמצב בריאותי א"א.

כעבור שבוע קיבל האיש, מצויד ב" תעודתו הרפואית, תפקיד של מפקד קרבי ביחידה ערבית-לובית של הצבא הבריטי. כעבור שנתיים כבר היה כינויו ידוע ברחבי העולם כולו, מעשיו הטביעו את חותמם לא רק על מלחמת-העולם השנייה, אלא גם על כל המלחמות ש' התחוללו בעולם מאז — כולל את מלחמת-העצמאות הישראלית.

בלי בושא: הרפתקן: "פופסקי"
לא היה אידיאליסט. הוא לא התנדב ל-

בשלוש הביתה. במסעות אלה רכש לעצ' מו חוש מיוחד לנוף, ידיעה טובה בשפה הערבית (המצרית).
במקום סטירת לחי: בעיטה באחוריים: פופסקי לא היה הראשון שידע כי קל יותר לבעוט באחוריו של הצבא האויב, מאשר לסטור את פניו. את זאת כבר כתב סו'צו, האינטרסנט הסניג, 500 שנה לפני לידת ישו. אלא שהבעיה הגדולה היא: כיצד להגיע אל אחוריו של האויב?

המלחמה המודרנית ידעה שתי דרכים: הפצצת דרכי האספקה של האויב מן הא' ויר. נחיתה על חוף האויב מאניות. הגר' מנים הסיפו שיטה שלישית: צניחה מן האויר. פופסקי "המציא" שיטה רביעית, גאונית בפשטותה: לעבור דרך קוי ה' אויב.

אחר שהמציא את השיטה, המציא גם את המכשיר. פופסקי הוא ממציא הגיפ הקרבי — אביהם של שועלי-שמשון, חיות הנגב. מכיון שהיה חובב, שלא למד מעולם את תורת המלחמה, לא ראה כל צורך להשתמש בכלי-הנשק המקובלים. לכן החריש כמה גיפים, התקין על כל אחד מהם 2 מכונות-יריה בראונינג, מן הסוג המותקן על מטוסים. הגיפ לא היה משרוין. אולם בטחונו היה נעוץ במהיר רות ובכוח-האש העצומים.

מצויד בכלים אלה עקף פופסקי את

גיפ קרבי של "שועלי שמשון", דפי מתכונת פופסקי
האבא שוא בולשיט

קוי הגרמנים והאיטלקים בלוב, חדר עמוק מאחורי חזיתם. לכאורה נראה הדבר מסו' כן. אלא שפופסקי, שלא היה רומנטי ביו' תר, לא השלה את עצמו: כל אדם על גיפ, 500 ק"מ מאחורי חזית האויב, היה בטוח יותר בחייו מאשר אחרון החיילים הרגילים שחירפו נפשם בחזית, מול כאנ' קים, תותחים ומרגמות.

"להפיץ אימה ותדהמה": כש' הגיע לשטח האיטלקי, המאוכלס בדוים סנוסיים, לא ביזבז זמנו. הוא הקים לעצ' מו "מפקדה", כרת בריתות עם השייכים, העמיד לאורך כבישי האספקה משמרות שהודיעו למפקדה בקאהיר על הכנות הגר' מנים והאיטלקים, פוצץ בשלוחות נפש מח' סנים עצומים של בנוין. כשתיפשוהו הגרמנים, כבדי התנועה, באזור אחד, כבר שהה באזור מרוחק, יצר

תווה ובוהו, בהתאם לפקודתו "להפיץ כהלה ותדהמה". ההוצאות של הצלחות עצומות אלה היו זעירות, נפלו בהרבה מן ההוצאות של התקפה קטנה וחסרת-ערך אחת בחזית.

מעמדו בצבא הבריטי היה מפוקפק. פופסקי, שהיתה לו שגאה עמוקה לקציני המשרדים, לא טרח לרוב לקבל אישורם לפעולותיו ולציוויו, ניצל את אי-הסדר ששרר במתנה השמיני בימי מפלותיו הגדולות בלוב. כשלא הגיש לאישור שם רשמי ליחידתו, נתן לה קצין בריטי שם גלגלני: "צבאו הפרטי של פופסקי". השם נדבק, אושר אח"כ רשמית. מאז נשאו אנשיו את ראשי-החיבות של השם הזה על שרוליהם.

המדים דהו בשמש: המפליא כי יותר במיבצעיו האגותיים של פופסקי היתה פשטותם. כשקיבל על עצמו לשח' רת שבויי-מלחמה ממהנה עצורים בדר' זה, הרחק בעורף האויב, נקט בשיטה הפ' שוטה ביותר: הוא עצמו הלך לשם. הוא לא החליף אפילו את מדיו, מחשש שא' חרת ירגונו הגרמנים במקרה שייתפס. כך הופיע ביום בהיר אחד ברחוב הראשי של דרנה, שהמה מרוב חיילים גרמניים ואיטלקיים, טייל לו להנאתו, לאור הש' מש, במדיו הבריטיים.

חשבונו של פופסקי: החיילים ששהו בדרנה היו אנשים קרביים, שמדיהם דהו בשמש המדבר, כך שלא נשאר הבדל רב בין צבע מדיהם וצבע מדיו שלו. כן היה בטוח שהאיטלקים יחשבוהו לגרמני, הגרמנים לאיטלקי.

החשבון היה נכון כשהתגרה, בכוחנה, בסוראי איטלקי, שפך עליו מבול של מלים שדמו לגרמניות, העיף הסוראי מבט של אימה בדרגות הקצין (הבריטיות), הסתלק.

פעם אחרת, כשנודע לו כי המפקד האי' טלקי הוציא להורג בצורה אכזרית במיר' חד' את סוכניו הערביים, שם בחיבת' הדואר של הגנרל מכתב, כתוב בכתב ידו, חתום "המפקד הראשי, המפקדה הב' ריטית הקדומנית בקיריניקה". במכתב הור' ידע, "בשם ממשלת בריטניה", כי הגנרל יועמד לדין בתום המלחמה, כפושע מל' חמה. התוצאה: ההוצאות-להורג פסקו.

בחיפוש: חור בחזית: גישתו של פופסקי לחי' הצבא היתה אף היא בלתי-אדוקה ביותר. הלכת שהסיק מנסיונו הקרבי הניעו למאוס בבוולשיט ששלט ב' צבא האנגלי, כמו בכל צבא-קבע אחר. הוא האמין ביחסי ידידות וחברות הדד' קים בין המפקד הקרבי ואנשיו. הבידור' קרטיה האהובה כל כך על קציני העורף עוררה בו בחילה, החיים במועדוני-הקצי' נים בעורף היו לו לזרא.

בה בשעה שהגרמנים והאנגלים דבקו בשיטות שלמדו בימי שלום, חיפש בקדח' תגות אחרי אמצעים חדשים. פעם הודריך את אנשיו לפעולה מוטסת, ניסה להעביר את הגיפים בדאונים מעבר לקחי האויב. פעם אחרת ניסה לבצע אותה פעולה בעזרת סירות-נחיתה משוריינות. אולם יסוד שיטתו נשאר, בכל זאת, האמצעי הפשוט ביותר. גילוי חור בחזית האר' יב, הסתננות דרכו תוך ניצול החשכה — איתה שיטה שרכשה, כעבור כמה שנים, שם עולמי יחידות-הגיפים הישראליות במלחמת 1948.

* שיטת ההוצאה להורג שהייתה מקור' בל'ת אצל האיטלקיים: תלית האדם בוו' של מתכת, שנתקעה לתוך לסט. הקרבן מת מהלם.

זדארימיר ("פופסקי") פניאקוף
האשה היתה משעממת

המגור אהב קוניאק: כשנכנע בדוליו באיטליה, היה פופסקי הראשון שדהר צפונה, לקדם את פני הגרמנים. כשם שניהל פעם מו"מ פרטי עם השיי' כים הלוביים "בשם הוד מלכותו, מלך בריטניה", ניהל עתה מו"מ עם גנרלים ואימירלים איטלקיים (באיטלקיהו להגן בכמה תריסרי אנשיו) על יחידותיהם (שמנו אלפים) מפני הגרמנים, זוממי הנקם.

ימיו בעורף הגרמנים באיטליה היו, אולי, המאושרים ביותר. כאן לא עמד לרשותו המדבר הלובי, שאפשר להופיע מתוכו ולחזור אליו. בתנאי חזית רגילים ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את חזרתו: חדר מאות קילומטרים לעומק, אסף מס' ביבו כנופיות של פרטיזנים, תקף גרמנים נדהמים שנסו בבהלה מפני האיום המ' דומה.

כשקיבל פקודה לאסוף אינפורמציה על היערכות הגרמנים באזור ערפי מסוים, נקט שוב בדרך הפשוטה ביותר. הוא נטל לידיו את שפופרת הטלפון, התקשר עם מגור גרמני, הבטיח (באיטלקיהו מהולה בגרמנית) למכור לו ארגז של בקבוקי קוניאק גנוב. הגרמני הסכים בשמחה. בלילה הופיע פופסקי, כמדובר, בגיפ האמריקאי שלו ובמדיו הבריטיים, בלב המחנה הגרמני, נכנס למשרדו של המגור המסכן, הוציאו מכלל פעולה ע"י מכה בראשו, אסף משלחנו את כל הגיירות והחשובים, חזר לגיפ והסתלק. כאית פרידה תקע לידיו של השומר הגרמני, שעמד לפני המפקדה, חפיסה של סיגירות בריטיות. כשהרגישו הגרמנים שמשוהו אינו כשורה, כבר נעלם פופסקי, טלגרף את ידיעותיו למפקדה הבריטית.

אדם המכונה פופסקי: משנס-תימה המלחמה, לצערו הרב של פופסקי, היה בדרגת לפטנט-קולונל (סגן אלוף), דרגה שהיא גבוהה מאד בצבא הבריטי. על חזוה נשא שתי אותות מפוארים: הצלב הצבאי ואות השרות המצוין.

אולם כשחזרה אפרוריות השלום דעך גורו. פופסקי נעלם כלעומת שבא. ספרו, שהיה מענין כשלעצמו, היה רחוק מרמ' זה הגאונית של ספר קודמו, לורנס איש ערב. שמו נשכח במהרה.

רק לפני ימים מעטים נזכרו בו שוב מעריציו: בעתון הופיעה ידיעה קצרה שחלדימיר פניאקוף, המכונה פופסקי, נפטר.

מצפצפת על חברת החשמל

